

Είναι σημαντική η τήρηση των παραδόσεων των λαών

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)
/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Αγαπητοί Αναγνώστες την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν έχουν περάσει πολλές ώρες από την κηδεία της Βασίλισσας του Ενωμένου Βασιλείου της Βρετανίας Ελισάβετ. Αν και δεν την παρακολουθήσαμε ζωντανά (μαζί με τους υπόλοιπους 4 δισεκατομμύρια πλανήτη που το έπραξαν), εν τούτοις διαπιστώσαμε ότι γενικότερα όλες αυτές τις ημέρες από την στιγμή του θανάτου της Βασίλισσας τηρηθήκανε παραδόσεις και πρωτόκολλα που χάνονται και προέρχονται στα βάθη των αιώνων. Με αφορμή αυτό θα ασχοληθούμε στο παρόν άρθρο μας με το θέμα της παράδοσης γενικότερα. Ας ξεκινήσουμε :

Κάθε λαός, κάθε έθνος, καθώς και κάθε περιοχή μικρότερη ή ευρύτερη, έχουν τις δικές τους παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμά τους τα οποία με την τήρησή τους από τους ντόπιους προσδίδουν μια ιστορική συνέχεια από τους προγόνους αλλά και μια αίσθηση ιδιαίτερης εθνικής και θρησκευτικής ταυτότητας και κουλτούρας που τους χαρακτηρίζουν και ταυτόχρονα τους διαφοροποιούν από τους υπόλοιπους λαούς.

Η χώρα μας, που έχει πλέον των 3000 χρόνων συνεχής ιστορία και πολιτισμού και γεωγραφικά βρίσκεται στο σταυροδρόμι μεταξύ Ανατολής και Δύσης και με τους τόσους λαούς που πέρασαν από εδώ έχει σαφέστατα πλούσια παράδοση και φυσικά ένα πολιτισμό που επηρέασε και επηρεάζει τον κόσμο και την οικουμένη διαχρονικά. Σε αυτό σπουδαίο ρόλο έπαιξε και η σύνθεση μεταξύ ελληνισμού και χριστιανισμού η οποία ήταν δημιουργική και πολύ γόνιμη και μας προσέδωσε ένα «πάντρεμα» και ένα βίωμα τόσο ιδιαίτερο και μοναδικό που πραγματικά αξίζει να είναι φορέας αυτής της παραδόσεως.

Φυσικά η παράδοση οφείλει να είναι η συνισταμένη σε αυτό που είσαι, πιστεύεις και εκφράζεις και όχι απλά να κάνεις κάποια πράγματα απλά επειδή κάποιοι προηγούμενοι τα έκαναν και τα όρισαν, γιατί τότε η παράδοση γίνεται τύπος και ένα φολκλόρ. Σκοπός είναι η ουσία λοιπόν ώστε δίνει νόημα και στους τύπους και

όχι η τήρηση απλά κάποιων πρωτοκόλλων και τύπων χωρίς κανένα ουσιαστικό περιεχόμενο στις υπόλοιπες στιγμές της ζωής μας.

Στη σύγχρονη εποχή που ζούμε, τώρα που ο κόσμος μέσω διαδικτύου είναι συνδεδεμένος ζώντας στη μετάβαση στη ψηφιακή ηλεκτρονική και εικονική εποχή και τις αποστάσεις λόγω αεροπλάνων, τρένων, πλοίων και αυτοκινήτων να έχουν σχεδόν μηδενιστεί οι παραδόσεις υπάρχουν αλλά κοντεύουν να εξαφανιστούν. Το μοντέλο της παγκοσμιοποίησης και της πολυπολιτισμικότητας προσπαθεί να απωθήσει ότι διαιρεί, διαφοροποιεί και προσδίδει ιδιαίτερη ταυτότητα, με το μοντέλο των κοινών στοιχείων της ανθρωπότητας, δημιουργώντας το μοντέλο ενός ανθρώπου με κοινή καταγωγή και θρησκευτική ταυτότητα με ένα συγκρητισμό νεοεποχήτικου τύπου. Με την διαδικασία του αποχυμωτή, προσπαθούν να βγάλουν ένα συνονθύλευμα τύπου ανθρώπου και σε αυτό οι παραδόσεις οι εθνικές, πολιτιστικές και θρησκευτικές στέκονται εμπόδιο.

Το παράξενο και το υποκριτικό στη χώρα μας είναι ότι κάποιες κοινωνικές και όχι μόνο ομάδες δείχνουν ιδιαίτερο ζήλο στην προβολή και την τήρηση ξένων παραδόσεων και πολιτιστικών ταυτοτήτων στη χώρα μας. Το θεωρούν προοδευτικό, μόδα και προχωρημένο και σέβονται να πραγματοποιούνται και να παρακολουθούν τέτοια τελετουργικά και μάλιστα προσπαθούν να τα φέρουν στη χώρα και στην παράδοσή μας. Οι ίδιες όμως ομάδες που προσπαθούν από την μία αυτό, από την άλλη είναι οι ίδιοι που αποδοκιμάζουν, ειρωνεύονται, ζητούν να καταργηθούν και να εξαφανιστούν από την παράδοσή μας και την κοινωνία μας,

δικά μας ήθη και έθιμα, δικές μας θρησκευτικές τελετές και πρακτικές οι οποίες εφαρμόζονταν σε αυτό τον τόπο και είναι αποδεκτά από το λαό μας για αιώνες! Αυτή η ξενομανία και η συνειδητή ή ασυνείδητη πρόσληψη ότι ξενόφερτου ως καλό και ότι εγχώριο ως αναχρονιστικό και ξεπερασμένο πραγματικά μας υπερβαίνει και μας προβληματίζει ταυτόχρονα.

Κλείνοντας το άρθρο μας, οφείλουμε να καταλάβουμε αυτό που είπε και ο Μακρυγιάννης όταν είδε δύο Έλληνες που προσπαθούσαν να πουλήσουν αρχαία σε κάποιους ξένους. Ο Στρατηγός τους απέτρεψε να το κάνουν λέγοντάς τους : «Εμείς για αυτά πολεμήσαμε...»! Έτσι και εμείς οι νεότεροι οφείλουμε ότι κληρονομήσαμε και μας μετέδωσαν οι παλιότερες γενιές να τα κρατήσουμε ως κόρη οφθαλμού και να τα μεταδώσουμε ανόθευτα και στις επόμενες γενιές. Αυτά ισχύουν και για τα στοιχεία του έθνους αλλά κυρίως στα στοιχεία της πίστης! Γιατί εμείς μπορεί να μη πολεμήσαμε (ακόμη τουλάχιστον) το χρωστάμε όμως σε αυτούς που έδωσαν το αίμα τους και θυσιάστηκαν για εμάς για να τα απολαμβάνουμε εμείς σήμερα. Είναι σημαντική λοιπόν η τήρηση των παραδόσεων, έχοντας όμως όχι την έννοια της συντήρησης ενός παρελθόντος, αλλά και της αίσθηση της νέας δημιουργίας με στοιχεία του χθες που μπολιάζονται με το σήμερα για ένα καλύτερο και ομορφότερο αύριο... Αμήν!

Πηγή: pemptousia.gr